

**R. P. Christophori De Ortega È Societate Iesu, Quondam
Scolasticæ Theologiæ publici Professoris, ac ejusdem
Facultatis Præfecti ... Theologia Controversiarum
Dogmaticarum, & Scholasticarum, de Divina ...**

**Ortega, Cristóbal de
Lugduni, M.DC.LXXX.**

1. Negatiua quæstionis tam de facto, quam de possibili decisio.
-

[urn:nbn:de:hbz:466:1-94285](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-94285)

carua procedit: sed quia ex duplici fine haberi hæc voluntas à Deo potest: quare ex his fundamentis 2. hæc conclusio satis firma consistit.

6. Denique circa Scotiam, & negatiuam reprobationem à gloria meritis malis reprobis: eiusquæ gratia efficace reprobatione anteriorem possibilem non esse, eum absolute executiua & libera exclusione à gloria cum absolute tum ob reprobi demerita probata ex dictis, quoad utramque partem conclusio est, etenim negatiua illa anterior demeritis absolutis reprobi à gloria reprobatio est delibetata omisso in Deo ex æternitate absolute existens, nec solum præficio ab electione reprobi ad gloriam pro eo si quo prior, & primo ex Scotici signis considerata, ut supra ex eius germana mente, ac genuina sententia ostendebamus: inde vero evidens est Deum pro nullo posteriori signo naturæ velle reprobo gloriam sine contradictione posse ex ea vero impotentia volendi gloriam reprobo efficaciter in primo illo signo facta Deo, sine cuius efficace voluntate nihil esse de facto potest, manet gloria absolute impossibilis, eiusque priuatio absolute necessaria: quare & huius priuationis contingentia, & libertas reprobationi negatiue à gloria repugnat: inde vero constat, & cum eiusmodi reprobatione negatiua à gloria exclusionem executiuam reprobi ab illa ob demerita ipsius esse non posse cum antea longe necessaria ea reprobi à gloria priuatio necessaria sit: quare nec apta materia demeritorum retributioni: tum etiam, quia ex ea negatiua reprobatione à gloria contra libertatem demeritorum ea omnia inferuntur, quæ n. proximo inferabamus.

QVÆSTIO VI.

An inefficax intentio perditionis reprobi causa Deo sit reprobationis ipsius à gratia efficace: quæve Dei intentio, ac finis eam reprobationem præcedat?

De præcedentia intentionis efficace de reprobi perditione ad eius à gratia efficace reprobationem questio à Deo intentis Theologis DD. fecit, ut vix aliquis de eiusdem finis inefficace intentione, an præfata reprobationi præcedat, possit absolute præcedere: mouerit quæstionem, sententiamque iulerit suam: cum tamen eius quæstionis examen valde vtile, & dignum Theologis sit.

CERTAMEN I.

Negatiua quæstionis tam de facto, quam de possibili deciso.

1. **A**pprime Theologus Vasquez noster vtilem hæc, & vito Theologo dignissimam quæstionem penitus non omisit, d. 95. c. 9. §. 1. ubi ad primum argumentum, quod ibi diluendum suscepit responder, Deum neminem reprobum à gratia efficace excludere ex intentione ipsam damnanda: quare, ne ex inefficace quidem intentione: loquitur autem in quæstione de facto, nec aliis rationibus suam hanc conclusionem probat, quam à se datis c. 4. & 5. contra præcedentiam efficacis intentionis de reprobi exitio, & perditione æterna ad ipsius à gratia efficace reprobationem, sed ad illas ipsas se refert: vidit enim profundus doctor in quæstione de facto, æquo illas robore contra inefficacem, ac contra efficacem intentionem militare, ut mox clarebit: quid autem præstent in quæstione de possibili, constat ex conclusionis nostræ

Christoph. de Ortega de Deo vno. Tomus II.

secundæ probationibus: contra vero noster Ruiz de Montoya, d. citata non semel intentionem inefficacem de reprobi perditione eius à gratia efficace reprobationi, non de possibili solum, sed de facto etiam, naturæ præcedere, assertiue, ut quid extra controuersiam, supponit. Nostri demum Granados, & Arriaga, dum efficacem intentionem præcedere absolute posse q. 4. cert. 1. docet, taciti inefficacis præcedentiam possibilem absolute esse fatentur. Horum sententiæ facile accedunt Richard. Durand. Bañez, Aluarez Zumel, González Albelda, curius discalearius Carmelitus, Ioan. à S. Th. & Corduba à nobis citati q. 3. cert. 2. n. 1. dum efficacem intentionem excludendi reprobos à regno, ipsorum à gratia efficace reprobationi naturæ præire de facto durissime, nec satis (me iudice) rite defendunt.

2. Dico primo: intentio inefficax exclusioni reprobi à gloria, & damnationis ipsius à gratia efficace reprobationem naturæ non antecedit de facto. Probatur omnibus fere argumentis, quibus ex scriptura, Patribus & ratione efficacis intentionis præcedentiam de facto rejecimus q. 3. à cert. 3. Primo ex ardenti Dei voluntate, & desiderio de omnium, etiam reproborum salute: quod vetus, nouumque Testamentum à Deo, & toties nobis commendat: si enim reproborum mortem de se fecit, ac puto arbitrari suo Deus seruo, ac vere, etsi inefficaciter, vult desiderat, atque amat, salutem illorum velle dici absolute non potest: etsi enim circa id obiectum volitio, nolitioque veræ inefficaces tamen, esse simul in quavis voluntate, quare & in diuina, absolute possunt, vtraque vero stante, nequit illas simul habens ab altera tantum absolute denominari. Non secus, ac eodem actu obiectum idem vel eius negationem disunctim volens, alterum determinate, siue obiectum, siue eius negationem, velle dici absolute non posset: siquidem respectu æque vtrumque, vere disunctim volentis inefficaciter, quod vno vel pluribus actibus æque vtrumque disunctim velit, refert nihil. Dices referre maxime, siquidem actu eodem nequit alterum extremum ardentius alio, etsi inefficaciter amari, quare nec volens vtrumvis, vnum determinate præ alio velle absolute dici poterit: focus autem si duplici actu atque altero intensiore vnum disuncti illius amet, quæ aliud ut in te præfati reproborum salutem: tunc enim ab ardentiore alterius extremi desiderio, & voluntate, illud determinate volens dici absolute debet, non autem extremum disuncti alterum, scilicet ardentius amati obiecti negationem.

3. Contra primo: quia, etsi intensior voluntas, & ardentior erga alterum disuncti extremum ad absolutam denominationem præualeat alteri voluntati repidiore, ac remissiori circa extremum alterum, non tamen ita præualere potest: ut cum de voluntate erga extremum hoc expresse agitur, citra mendacium, cum adest expresse, & absolute negetur, atque cum de voluntate perditionis impij, ac reprobi scriptura agit, illam expresse absolute, & vniuersim negat elamans, Deum neminem perire velle, nulliusque quantumvis impij, ac reprobi mortem, & voluntas Dei esse. Ergo ea inefficax de reproborum morte voluntas veræ, quantumvis remissa Deo non adest nisi ipsam & scripturam mendacij redargui posse concedas. Contra secundo: quia semel admissa ea inefficace voluntate de reprobi perditione, intensior intentione salutis eorum esse conuincitur: ergo iuxta hanc solutionem falso etiam, & illusorie velle horum salutem dicetur Deus: consequentia est clara. Antecedens probatur facile: quia non aliunde suaderi prædenter nobis probatur à nobis potest, maior vnius intentionis, & desiderij ardor, & intentio, quæ alterius intentionis de obiecto opposito, quam ex maiore vtrumque volentis præparatione, accuratio, & que prouidentia, & dispositione mediorum, quib. vnum potius præ alio, certiusque de facto eueniat, atque prouidentia præparatio, & dispositio exactior, accuratioque, longe est mediocri quib. mors reprobi potius, quæ salutis, certiusque & securius, de facto eueniat: siquidem media cum eius æterna morte infallibiliter coniungenda ipsi præparantur, disponuntur, & prouidentur à Deo, ex voluntate & intentione salutis ipsius solum prouidentur à Deo media sufficientia, quibus illam consequi tantum possit & vix quandoque possit, ergo ea intentio inefficax tua de reprobi perditione, & morte intensior, ardentiorque in Deo est intentione de ipsius salute.

4. Confirmatur: quia ex hac voluntate admissa præparatur, prouidenturque reprobi à Deo negatio eius, quod potissimum gratia suæ est, nempe efficacie mediorum, & auxiliorum

NNa xiliorum

§. Patres in absolute, & vniuersim voluntatem Dei de sefe de perditione, & morte impij cuiusvis, quantumvis periti negantes, inefficacem etiam hanc voluntatem negant: dedimus illis hoc controu. 4. de volunt. tum q. 3. a cert., A. ratione vero illud etiam argumentum facit, quod contra efficaciam perditionis reprobi voluntatem Dei de sefe, & illius de meritis absolutis anteriorem influxum, q. 3. cert. r. fine, & cert. r. n. §. quia, vt bene Vafq. fupra, etfi Deus ef fupremi Domini juf iure nullis creatura demeritis fpectatis, quibus ad exitum impij volendum excitetur, poffit creatura rationali cuius, & omni mortem, eternamque perditionem efficere, nedum inefficaci pro fuo libito vellej tam pio, benignoq. ipfius in rationales creaturas fuas domino tribuere, deferre, & debemus, vt ni ita a Deo factum per fcripturam, & ac Patres nobis ipfe fignificet atque teneatur factu non fuiffe, fed ef potius inefficacem: atqui ita factum per fcripturam & Patres nunquam nobis innouit: ergo Deum de fe fe, & anteriori natura ad reprobi demerita absolute, ac eorum prauiifionem eius mortem, & perditionem eternam inefficacem de facto velle negare debemus. Probatur fecundo ratione quia ea voluntas ex iure domini prefati Dei de meritis reprobi anterior, efficax etiam, necdum inefficax ef in Deo absolute poffit atq. intentione illa, inefficace etiam perditionis, & mortis eternae reprobi, nequit Deus ipfius a gratia efficace ad vitandum, feu abolendum pro pönitentiam peccatum mortale finale reprobi: ergo nequit ea intentio inefficax mortis reprobi probatione ipfius a gratia efficace efle natura prior, & anterior: confequentia ef legitima, vt de fe patet, Antecedens efle fecunda noftra confulio iam fubfidiaria, & probanda.

6. Dico fecundo: intentio villa de reprobis perditione, etiam inefficax, nequit absolutis reprobis demeritis, eiusq; a gratia efficax reprobationis natura præire: quare neque illa causa reprobationis ex parte Dei Probatur conclusio eisdem rationibus, quibus posibilitatem antecedentia, & causalitatis in hanc reprobationem a gratia efficax intentionis efficaci perditionis reprobi ostendebamus q. 4. rotæ, & Patrum auctoritate contentis, & confirmatis. Prima erat, quia ea intentio punitiva non solum effectus iniustæ negatue, sed positiue etiam iniusta, quia contra ius, necum peccatoris, & nocentis, fed innoxij, & innocentis adhuc ea effectus intentio: quare de obiecto iniquo & positiue iniusto. Hanc Patrum intentionem intrinseci ad formam, eiusque vim effectus totam, atque rationes præclari ceteri, a. n. 4. ad 6. includunt, ea vero æque impetu contra inefficacem intentionem ferunt: cum circa obiectum turpe, &

7. Primum certum est quod scilicet Deus ex quoque fine in intentione anteriori reprobi demeritis, ac reprobationis a gratia habeatur; ita tamen ex illa efficaci merita Deus reprobo denegat; atque negationem efficaciam mediocrium prodigit preparat; atque disponit, uti salubriter fidelibatur; exitumque & peccatum preparabit de se fit disponit cum id, ut ipsum perdat ex quo velis fine preparat; provideat; atque disponat, etiam si fine paucioris distributionis delictorum non fit cum emulatis est, ut ex habita perditionis reprobi intentione ita agere Deus nolit; quemadmodum a diero modo volens agere, erga peccat definitur ex intentione salutis eorum saltem propter, quae praedestinatione sua preparat; proinde atque disponit, etiam intentio illa inefficax, ex qua ita se gerit, salutis praedestinati non fit salutis, ut praemii, & coronae, sed solum ut supremae felicitatis ipsius: secundum argumentum intentionis inefficaciae de reprobi perditione antecedentiam ad eius a gratia efficace reprobationem impossibilem, ex quo vis habetur, fine ostendens polium exsten q.4. c. 2. concl. 2. n. 5. a medio; effluens probatio conclusio illius, scilicet anterioris illius intentionis finem cum fine reprobationis, & damnationis reprobi ob demerita non posse inter se se coordinari; ita, ut harum finis intentionis illius subordinetur: sed, ut summum committatur se inuicem posse habere: ibi ostendimus, & explicamus, hic ergo repetenda non fuisse ad praeparatam solum, quae ibi docuimus.

*Ex quo fine, & intentione reprobati
gratia efficace reprobatio proueniat,
prouenire ve possit statuitur.*

[illegible]